

[Elsø-Merete Ross.]

årligt. Jeg betvivler ikke beregningens rigtighed, men det havde været praktisk for beboerne fra begyndelsen at have haft mulighed for at træffe dispositioner ud fra deres økonomiske muligheder for at blive boende i lejligheden, f. eks. ved at søge sig en anden lejlighed eller eventuelt bygge sig et hus. Jeg ville ønske, at det var muligt, at man kunne komme frem til en mere præcis beregning af, hvad moderniseringer vil koste, på et tidligt tidspunkt.

Fru Hanne Reintoft har fremsat sit forslag så sent, at jeg betvivler, at vi kan nå at få det færdigbehandlet i boligudvalget, som jo meget snart skal være færdig med sit arbejde.

Angående de enkelte punkter i fru Hanne Reintofts forslag kan jeg tilslutte mig, hvad boligministeren har sagt, og skal derfor ikke gentage dette. Jeg kan derfor på det radikale venstres vegne ikke give tilslutning til fru Hanne Reintofts forslag.

Arne Larsen: Man kan være meget enig med forslagsstilleren i, at det er nødvendigt, at der gennemføres en langt bedre lovgivning på moderniseringsområdet end den, der i dag er gældende. Det ville i høj grad være ønskeligt, om vi kunne opnå en langt bedre samfundsmæssig kontrol med moderniseringsagerne end den, vi har i dag.

En stor del af boligmassen er godt nok ikke tidssvarende, og mange ejendomme er tjenlige til modernisering og vil kunne forbedres på en sådan måde, at det økonomisk er forsvarligt, og sådanne moderniseringer er der næppe heller nogen der vil modsætte sig, men desværre sker det i dag ret ofte, at moderniseringer gennemføres på et uansvarligt økonomisk grundlag. Vi kan konstatere i mange tilfælde, at der er gået alt, alt for megen spekulation i moderniseringerne, og det hænger nok også sammen med en anden lov, vi har, om ejerlejligheder, hvorefter visse ejendomsbesiddere er mere end interesserede i at bringe lejlighederne i den stand, som ejerlejlighedsloven forlanger, ved

at gennemføre moderniseringerne og derefter sælge lejlighederne som ejerlejligheder. Det sker ikke i alle tilfælde, men tit og ofte må lejerne i moderniserede ejendomme betale huslejer, som langt overstiger deres økonomiske muligheder.

Vi har set denne moderniseringsdille i fuld blomst i en række ejendomme både på Vesterbro og på Nørrebro, og vi har i mange tilfælde set gamle, udslidte ejendomme blive udsat for moderniseringer, hvorefter man ofrer kolossale summer på disse moderniseringer og får lejligheder og lejefastsættelser, som langt overstiger, hvad det koster at opføre nyt byggeri.

Derfor er mange af disse moderniseringer samfundsøkonomisk meget uønskede. Der er meget galt med den lovgivning, og derfor vil det være ønskeligt, om folketinget snarest muligt reviderede lov om midlertid regulering af boligforholdene — det er jo især § 13, det drejer sig om.

Nu fremsætter imidlertid fru Hanne Reintoft et beslutningsforslag, fremsat den 27. april 1971, og det kan ikke forventes, at regeringen agter at følge opfordringen til at udarbejde lovforslag, der tager hensyn til de af fru Hanne Reintoft opstillede principper for en sådan lov. Vi har hørt i dag såvel af boligministeren som af de forskellige ordførere fra regeringspartierne, at de finder, at den lovgivning, vi har, i og for sig er udmærket, selv om man på den anden side godt kan påvise misbrug.

Da denne lovgivning sidste gang var til behandling i folketinget, det var såmænd i maj måned 1969, stillede socialistiske folkeparti netop et gennemarbejdet ændringsforslag til § 13 om moderniseringer, og her forlangte vi en hel del af de principper, som fru Hanne Reintoft nedridser i sit beslutningsforslag, indarbejdet i loven. At der skulle forefindes fuldt udarbejdede overslag til lejerne over, hvad moderniseringerne kom til at koste, således at man vidste ganske nøjagtigt, hvilken ansat leje man kom ud for. At lejeforhøjelser under 15 pct. skulle godkendes af nævnene. At lejeforhøjelser over